

[Jensen (Gørding).]

ning, nu pludselig møder op med Krav om Folkeafstemning om Dødsstraffens Genindførelse, maa selvfølgelig have sin Aarsag. For mig har det, at vi her i Landet baade kristeligt og kulturelt er naaet saa langt, at Dødsstraffen gennem Lovgivningen er fjernet fra vore Enemærker, staaet som noget af en Stordaad. At nogen for fuldt Alvor kan tænke sig at kræve Dødsstraffen genindført, staar vedblivende for mig som ufatteligt.

At Forbrydelsernes Antal eller Bestialitet skulde mindskes ved Dødsstraffens Genindførelse, tror jeg ikke paa, tværtimod. En Kendsgerning er det, at mange af de groveste Forbrydelser, der er begaaet her i Landet, ogsaa i den sidste Tid, er begaaet i beruset Tilstand. Flere af de i de sidste Aar begaaede Mord er begaaet i voldsomme Kærfeter. Jeg finder, at det i Stedet for at lade sig opskræmme til at kræve Dødsstraffen genindført var naturligere at bestræbe sig for at fjerne Aarsagen til adskillige af disse ogsaa efter min Mening modbydelige Voldshandlinger, nemlig den Alkoholstrøm, der endnu flyder rundt i vort Land. Det var rimeligere at rette sin Opmærksomhed mod de Mennesker, som bringer disse Individuer i en saadan Tilstand, at de begaar grove Voldshandlinger, og gøre dem klart, at de ved at skænke for Gæsterne, saa længe til disse er gaaet fra Sans og Samling, paadrager sig et Ansvar.

Fra mine Studenterdage mindes jeg et Tilfælde, hvor en ung Student af Frygt for at komme for sent hjem i stærkt beruset Tilstand trak sin Knivbajonet og dræbte et Menneske, fordi han ikke kunde komme hurtigt nok forbi ham for at komme til Toget.

Vi husker alle fra sidste Aar Historien om en gift Mand fra Jyllands Østkyst, som en Nat kom i Selskab med en letlevende Dame — det var vist i Aarhus — og turede saa længe rundt paa Restaurationer, at de begge blev helt sanseløse, hvorefter de endte i Damens Hjem, hvor han kvalte hende under en Trætte.

Hvor ligger Ansvaret i dette og i en Masse andre Tilfælde? Jeg mener, at Restauratøren i høj Grad er medskyldig, og jeg mener i det hele, at en Masse Voldshandlinger vilde kunne undgaas, hvis vort Lands Regering og Rigsdag vilde sætte meget mere ind, end de har gjort hidtil, for at hemme dette Uvæsen. Der kunde man med Virkning og med Rette sætte ind. Hvis de ærede Forslagsstillere kan tiltræde denne Tanke, skal de i hvert Fald ikke savne min Støtte.

Derimod kan jeg og mit Parti med mig ikke gaa med til Genindførelse af Dødsstraffen, enten det sker efter eller uden Folkeafstemning. Ikke mindst finder vi det i høj Grad uheldigt at rejse et Krav som dette paa et Tidspunkt, hvor Mentaliteten grundet paa mange urolige Forhold ogsaa her i Landet er en saadan, at Befolkningen ikke kan forudsættes at fælde Dom i en saadan alvorlig Sag med Ro og Besindighed.

Vi skal dog ikke have noget imod, at denne Sag henvises til nærmere Under søgelse i et Udvalg.

Axel Dam: Da det foreliggende Lovforslag ikke direkte er et Forslag om Dødsstraffens Genindførelse, men kun et Forslag om at gøre Spørgsmaalet til Genstand for Folkeafstemning, kan man meget vel være Tilhænger af Lovforslagets § 1 — § 2 skal jeg senere komme til — uden at dele Forslagsstillernes aabent udtalte Ønske om Blodhævnens Genindførelse i legaliseret og socialiseret Skikkelse. Men paa den anden Side maa det i en Debat som denne være tilladt at fremsætte sit Syn paa Hovedspørgsmaalet, inden man giver sin Tilslutning til Kravet om Folkeafstemning, for at ens Motiver ikke skal blive misforstaaet og udlagt enten som et Ønske om Henrettelsernes Genindførelse eller som Udtryk for, at man ikke selv kan eller tør tage et bestemt Standpunkt og derfor vil skyde Ansvaret fra sig ved at flytte det over paa Vælgernes Flertal.

Som Lovgiver slipper man imidlertid ikke uden om Ansvaret, da Lovgivningsmagten jo ifølge Grundloven er hos Rigsdagen og Kongen i Forening, altsaa ikke direkte hos Folket, men hos dets valgte Repræsentanter, der jo ifølge Grundlovens § 55 ene er bundne ved deres Overbevisning og ikke ved nogen Forskrift fra deres Vælgere, altsaa heller ikke af Resultatet af en Folkeafstemning blandt samtlige Vælgere. Lovforslaget fremhæver da ogsaa udtrykkelig, at Folkeafstemningens Resultat ikke skal kunne forpligte Rigsdagen eller dens Medlemmer, men kun gennem de Oplysninger og Argumenter, den vil kalde frem, tjene som en Vejledning ved Dannelsen eller Revisionen af deres Standpunkt.

Mit eget Standpunkt er klart og bestemt og trænger ikke til at klares eller afstives gennem nogen Folkeafstemning, og jeg tror at turde sige, at det deles inden for Retsforbundet af alle dem, hvis Tilslutning til Retsforbundet er baseret paa principiel Tilslutning til det Retfærdighedsprincip, som hele Retsstaten er bygget op paa, nemlig Vederlagsprincippet. Ifølge dette